

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistallenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Naukkarinen, M. (2020) Odotuksen aikaa. TAMKin johtoryhmäblogi, 24.11.2020.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkjohtoryhma/johtoryhma/odotuksen-aikaa/>

Odotuksen aikaa

24.11.2020 — Kukka-Maaria Korko

”Tuntuu, että aina on edessä joulun tai juhannuksen”, kertoi Päivi erään tuttavansa todenneen ajankulusta iän karttuessa.

Kyllähän näiden kahden odotus rytmittää monien meistä vuodenkiertoa. Kohta eletään taas adventin aikaa. Joulun odotusta, tai alun perin Jeesuksen odotusta. Ehkä tähän ’miltä näyttää’ -aikaan kuuluvana, sisältö on tässäkin jäänyt ulkoisen tapahtuman varjoon.

Niin kuin äskettäisessä Halloweenissäkin (All Hallows’ Eve, kaikkien pyhien aatto), josta ennen puhuttiin ihan suomeksi nimellä pyhäinpäivä. Vatialan hautausmaa satojen, ehkä tuhansienkin kynttilöiden tuikkiessa oli taas tunnelmallinen ja muistoilla puhutteleva näky. Myös niiden kolmen lähipiirin lapsen, joiden elämä ei ollut pitkä, mutta täydellinen.

Odottaminen on oleellinen osa elämän sisältöä, ja odotus paremmasta jaksamisen kulmakiviä. Joku odottaa suurempaa elämän muutosta, jotkut Suomessakin USA:n uutta presidenttiä, valtaosa ihmisistä koronan loppumista, ja me TAMKissa mielenkiinnolla uutta rehtoria.

Tapiota emme vielä juurikaan tunne, joten odotuksia tulee peilattua nykyiseen rehtoriin. Markku on ollut esimieheni 21 vuotta, yli kolmanneksen tähänastisesta elämästäni. Ja muita mitenkään väheksymättä, aikaa myöten lähin työkaveri niin myötä- kuin vastoinkäymisissäkin. Toki naimisissa ollaan kumpikin tahoillamme, eli ei nyt kuitenkaan kaikkein lähimpiä ihmisinä.

Kun Markku lähtee, osa työelämäni vääjäämättä kuolee pois. Dramaattiset sanat vaativat selityksen. Niissä on takaumaa; samoja sanoja käytin ilman työ-etuliitettä läheisen, muutamaa vuotta itseäni vanhemman Martti-ystävän muistotilaisuudessa kahdeksan vuotta sitten. Markun lähtö on minun työssäni jonkinlainen vedenjakaja, muodostuupa suhde Tapion kanssa millaiseksi tahansa. Nyt on täysi syy odottaa, että yhtä hyväksi, vaikka jääkin paljon lyhyemmäksi. Näin uskallan todeta 60-vuotispäivänäni.

Markku on ollut juuri minulle hyvä esimies. Sopivasti jäähdyttelevä, kun olen hosunut ”ainoan oikean” ratkaisuni kanssa. ”Onko muita vaihtoehtoja? Pitäisikö tutkia niitäkin?” Asiaperusteisiin luottava päätöksentekijä, mitä olen kursailematta hyödyntänyt näkemyksiäni ajaessani. Luotettava ja ennustettava, ei ikäviä yllätyksiä. Ehkä joskus liiankin kiltti tällaiselle besserwisserille. Ihmisenä erilaisuutta kunnioittava, mitä minun kohdallani on runsaasti tarvittu.

Toivon, että ystävyys voi jatkua, vaikka työkaveruus loppuu. Ehkä pääsen joskus mökkitontille talkoisiin, niin kuin sinäkin auttelit minua Asuntilan tontilla? Meilläkin saa käydä, reitin molemmille majoille tiedätte. Ainakin TAMKIn ensi vuoden senioripuurolla tavataan?

Täytyypä sitten kysellä Helenalta, jos ei miehestä mitään kuulu.

Kirjoittaja: Mikko Naukkarinen, vararehtori